

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

Γ'. ΙΑΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ο Ρισελιέ κατόρθωσε, μιά νύχτα, φορώντας ρούχα κωμωδίας, να τρυπήσει στο δωμάτιο της κόρης του 'Αντιβασιλέως της Γαλλίας...

'Η παιδαγωγός όμως της πριγκίπισσας κ. Ντερός, μιά γοργά μέγαρα, στην όποια ή μαθητριά της είχε πει ότι πριν κοιμηθεί θα έγραφε μερικά γράμματα, περίμενε απέξω, στον αντίπαλο. Και κάθε τόσο, βλέποντας πώς ή ώρα περνούσε, φώναζε στην κόρη του 'Αντιβασιλέως:

— Τελειώσες, μικρούλα μου;... "Αν δέν τελειώσες, άφησε μερικά γράμματα γι' αύριο και πλάγιασε...

Μά ή πριγκίπισσα, χαϊδεύοντας και φιλώντας τόν Ρισελιέ, ό όποιος την έσφιγγε μέσα στην άγκαλιά του, τής άπαντούσε:

— "Όχι!... Πρέπει να τις τελειώσω άπόψε... Είναι ανάγκη...

"Έτσι στο τέλος ή γοργά μέγαρα, άπληροσμένη πειά και νυσταγμένη, πήγε να κοιμηθεί, άφίροντας τούς δυό έρωτευμένους στην ήσυχία τους.

***

'Η ιστορία όμως αυτή, ή όποια πέτυχε βέβαια την πρώτη φορά, δέν μπορούσε να επαναληφθεί. Για να μπορεί λοιπόν ό Ρισελιέ να βρίσκεται κάθε νύχτα κοντά στην πριγκίπισσα του Βαλλουά, άγόρασε ένα σπίτι πού βρισκόταν πλάι στο Παλαί-Ρουαγιάλ, τρύπησε τόν μεσότοιχο άκριβώς στο μέρος πού βρισκόταν ένα ντουλάπι τού δωματίου της πριγκίπισσας κι' έτσι έπιαινε όποια ώρα ήθελε εκεί μέσα, χωρίς να τόν αντίληφθί κανείς.

Μά ή πριγκίπισσα ντε Σαρολάι, ή όποια, όπως είδαμε, ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του, δέν άφηνε να ύποπαστή τó καινούργιο αυτό είδύλλιο τού φίλου της και τού έκανε τρομερές σκηές Ήλιουτιπίας, ή όποιες έγιναν ακόμα πιο τρομερές όταν έμαθε πώς την έπροσίδε και με κάποια 'Ελβετή κωμωδία της, πολύ διαφορετική.

'Ο Ρισελιέ προτιμούσε βέβαια την πριγκίπισσα του Βαλλουά, μά ήθελε να διατηρήσει και την πριγκίπισσα ντε Σαρολάι, καθώς και την κωμωδία της.

Πήγε λοιπόν μιά μέρα στο σπίτι της κι' εκεί της δοκίμασε ότι ή σχέση του με την κόρη τού 'Αντιβασιλέως ήταν άγνή και άδωδες κι' ότι τή συναναστρεφόταν μόνο και μόνο για να έχη την εύνοια τού πατέρα της. 'Η πριγκίπισσα έκανε πώς πιστεύει στα λόγια του και τού πρότεινε να πάνε σε κάποια έξοχη τών περιχώρων με τ' άμάξι της. 'Έπλησαν πράγματι, κι' εκεί σ' ένα πανδοχείο, πέρασαν γλυκιές ώρες αγάπης, άλησμόνητες.

Στην έπιστροφή τους, όταν έφτασαν στην είσοδο τού Παρισιού, ή πριγκίπισσα θέλησε, επειδή ή νύχτα ήταν όμορφα, να συνεχίσουν τόν δρόμο τους με τó λόδια. Τότε όμως τούς συνέβη ένα έπεισόδιο, δυσάρεστο βέβαια γι' αυτούς, άλλα και χαριτωμένο.

'Ιδού πώς τó διηγείται ό ίδιος ό Ρισελιέ στα 'Απομνημονεύματά του:

"Είχαμε φτάσει πειά στην Καινούργια Γέφυρα... Στην είσοδο της όδου Δελφίνης ένας άνθρωπος μάλλον κακοντυμένος, πού φαινόταν σαν μικροέμπορος, μάς πλησίασε κι' άφου κόνταξε κάμποση ώρα την πριγκίπισσα, τής όποιος τó πρόσωπο ήταν μάσκωπαμένο άπ' τόν πέλο της, άρχισε να φωνάζει:

— "Ελν' αυτή! Ελν' αυτή!... Την ξαναβρήκα!

"Τά λόγια του αυτά τρώεζαν την πριγκίπισσα, ή όποια με έκένευσε να προχωρήσουμε πιο γρήγορα. Μά ό άγνωστος μάς πήρε από κοντά και σε μία στιγμή είχε τó θράσος και τόλμησε να τραβήξη τόν πέλο της φίλης μου, για να ιδή καλύτερα τó πρόσωπό της. Τότε, ενώ ή πριγκίπισσα έβγαζε μία κραυγή, έγώ τού κατάφερα μία γροθιά καλοχτυγημένη καταμεσής στο πρόσωπο και τόν έκανα να τραβηχτεί πίσω, ενώ τó αίμα ξεπετιόταν άπ' τή μύτη κι' άπ' τó στόμα του.

"Αρχισε άμέσως να ουρλιάζει διαβολικά και να φωνάζει:

— "Κλέφτες!... Δολοφόνοι!... Μου κλέψανε τή γυναίκα μου! 'Εμείς έντωματίζ ήχαμε έπιστεύσει τόν δρόμο μάς, για ν' άποφύγουμε τó σκάνδαλο. 'Η πριγκίπισσα, βλέποντας τόν κόσμο πού είχε συγκεντρωθεί, άκούοντας τις κραυγές, και μάς παρακολουθούσε, τά είχε χαμένα από τόν φόβο της και τού κακού έγώ προσαποθούσα να την καθυσοχάσω...

"Τέλος, παρουσιάστηκαν μερικοί τοξότες και μάς ώδήγησαν όλους στο Τμήμα.

"'Η κατάσταση της πριγκίπισσας ήταν πιο φορική. "Έτρεμε με την ιδέα μήπως την άναγγούσουν και καταριόταν τόν έαντό της πού είχε την έμπνευσι να μου προτείνει να πεζοπορήσουμε...

"Όταν παρουσιάστηκε μεροστά στον άστυνόμο, ό άγνωστος άρχισε να κλαίη και να φωνάζη και να βεβαιώνη πώς ή γυναίκα πού συνώδενα ήταν ή σύζυγός του.

"'Ο άθροπος αυτός ήταν ένας άρωματοποιός της όδου Μπουσαύ, τού όποιου ή σύζυγος είχε εξαφανιστεί πρό δυό έτών και νόμιζε πώς τού την είχαν απαγάγει. Βλέποντας λοιπόν την πριγκίπισσα, νόμισε πώς άναγνώρισε σ' αυτή τή χαμένη σύζυγό του. Την είχε μάλιστα πλησιάσει και ενώ την άπειλούσε πώς θά την κλείση στη φυλακή, άπαιτούσε να βγάλη τόν πέλο της μπροστά στον άστυνόμο.

"Μά ούτ' έγώ, ούτε ή φίλη μου θέλαμε ν' άποκαλυφθί ή ταυτότης της. Γι' αυτό, βλέποντας πώς ό άστυνόμος φαινόταν πρόθυμος να έκτελέση την άξιόσι του άρωματοποιού, τόν πλησίασα και τού είπα σιγανά:

— Προσέχετε! Είμαι ό δούξ ντε Ρισελιέ.

"Μόλις τó άκουσε αυτό ό άστυνόμος, άλλαξε άμέσως διαθέσεις άπέναντί μάς.

"'Επειδή δέ εκείνη τή στιγμή ό άρωματοποιός θέλησε να πιάση την πριγκίπισσα από τó μπράτσο, τού κατάφερα και δεύτερη γροθιά κατάμουρα. Συγχρόνως ό άστυνόμος, άργιούνοντας, τού είπε πώς έκανε λάθος και πώς για να τόν τιμωρήση επειδή ενόχλησε δυό σπουδαία πρόσωπα, θά τόν έστελε να κοιμηθί στη φυλακή τού Σατελέ. Αυτός τότε άρχισε να φωνάζη, να βοϊζει, να βλαστημάη, μά τού κάκου... Τόν φυλάκισαν στο Σατελέ και την άλλη μέρα τόν μετέφεραν στη φυλακή της Μπισέτης, όπου έμεινε έξη όλόκληρους μήνες για να μάθη άλλοτε να φέρεται πιο καλά...

***

Παρ' όλες τις σχέσεις του με τις δυό πριγκίπισσες, δέν έπιανε να δημιουργή καθμερινός και άλλα έρωτικά σκάνδαλα. Μεταφέρουμε έδώ ένα άπόσπασμα από τ' 'Απομνημονεύματός της πριγκίπισσας:

Κηδεία στην Ελευσίνα κατά τις άρχές τού περασμένου αιώνας. (Σχέδιο τού Γκοντεφρουά Ντυράν).

μητέρας τού 'Αντιβασιλέως, πού σχετίζεται με ένα τέτοιο σκάνδαλο τού ήρώος μάς, τó όποιο έκανε όλο τó Παρίσι να γελάσει:

"Δυό νεαρές κι' έρωτευμένες δούκισσες της Άδλής, τις όποιες άποφεύγα να όνομάσω, επειδή δέν μπορούσαν να πλησιάσουν τούς άγασημένους τους, κατέρριγαν σ' ένα προτότιμο τέχνασμα.

"'Η δυό δούκισσες ήσαν αδελφές κι' είχαν άναγαρθεί σ' ένα μοναστήρι, σε λίγων ώρων άπόσταση από τó Παρίσι. Μιά μέρα λοιπόν μία μοναχή πέθανε στο μοναστήρι αυτό κι' ή δυό δούκισσες προσποιούμενες τις περιλήψεις, ζήτησαν την άδεια να παρερθεθούν στην κηδεία της, ισχυριζόμενες ότι είχαν συνδεθεί μαζί της κατά την παραμονή τους στο μοναστήρι κι' ότι την άγαπούσαν έξαιρετικά. Οί γονείς τους τούς έδωσαν πρόθυμα την άδεια πού ζητούσαν, έπαινώοντας τες μάλιστα για τά καλά τους αίσθηματά.

"Μά άμέσως κατόπι άπ' αυτές έφτασαν στο μοναστήρι και δυό ξένοι ιερείς, τούς όποιους κανείς δέν έγνώριζε. "Όταν δέ τούς ρώτησαν ποιό ήσαν, αυτοί άπάντησαν ότι ήσαν δυό φτωχοί κληρικοί πού είχαν ανάγκη προστασίας και επειδή είχαν μάθει ότι ή δυό δούκισσες θά παρακολουθούσαν την κηδεία, είχαν πάει κι' αυτοί για να ζητήσουν την ύποστηρίξή τους.

"'Η δούκισσες, όταν τούς τó άνακοίνωσαν αυτό, είπαν πώς θ' άκουγαν τά αιτήματά τους μετά την κηδεία. Και, πραγματικά, μετά τόν ένταφιασμό της μοναχής, τούς δέχτηκαν μόνες τους σ' ένα

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ARKADY AWERTSCHENKO

Η ΒΕΡΑ ΚΑΙ Ο ΜΙΣΑΣ

Μίσας, ο λωποδύτης, πούχε τρομοκρατήσει όλα τα περίχωρα, είχε κερσάτια και πήρε τον μεγάλο ξεχωριστό δρόμο για να ξεσκιάσει. Στα μέσα του δρόμου είδε μια μοναχική βίλλα και πήδηξε τον φράχτη, χωρίς να το καλοσκεφτεί. Μά ο Μίσας δεν είχε κανένα κακό σχέδιο στο μυαλό του, κι' αν πήδηξε τον φράχτη, τώκανε για γούστο, για να μην ξεχάσει την τέχνη. Κάτι μέσα του τοβύλεγε πως ή σημερινή του μέρα θα πήγαινε καλά και γι' αυτό δεν αίσθανότανε κανένα φόβο. Πήρε την αλεία που πήγαινε ίσια στη βίλλα και κάθησε στον πρώτο πάγκο που βρήκε μπροστά του για να σκε-

—Ναί, γιορτάζεις στις 17 Σεπτεμβρίου.
— Η μικρή τάχασε. Τόν κούτταξε με θαυμασμό.
— Μπράβο!... Σ' τα ξέρεις όλα. Δεν παίζουμε λιγάκι τις κομπάρεζες; Θά σου βάλω τάχα να γ'ας και θα μιλήσουμε ως πού νάρθη ή μαμά.
— Ο Μίσας συλλογίστηκε λίγο κι' έπειτα είπε:
— Πάει καλά. Δεν πιστεύω νάμαι όμως κανένας στο σπίτι;
— Όχι, σου είπα.
— Η Βέρα τόν πήρε από τ'ό χέρι και τόν πήγε στην τραπεζαρία, τόν κάθησε στο τραπέζι. Έβαλε μπροστά του ένα μαχαροπήρουνο άσημένο κι' ένα πιάτο άδειανό. Ο Μίσας διαμαρτυρήθηκε:
— Χωρίς φαί δεν κάνουμε τίποτα. Το παιγίδι δέν έχει νοστιμάδα.
— Η μικρούλα σκαρφάλωσε τότε σε μια καρέλλα, κατέβασε διάφορα φαγητά κα τούστρωσε τ'ό τραπέζι με πολλή τάξι και πολύ πλούσια. Κοτόπουλο, κοτολέττες, ζαμπόν, τυρί, φρούτα.
— Καλώς όφισατε! τούτε έπειτα με σκέρτσσο, όπως θήκανε μια μεγάλη κυρία.
— Καλώς σ'ας βρήκαμε, απάντησε ο Μίσας με τ'ό στόμα γεμάτο.
— Άχ, αυτές ή μοιρείσσεσ! Είνε άποδέσχετες και τεμπέλεσ! Όλα τ'α φαγητά τ'α κείνε! Είνε άπελπισία, ζηνάτε ή μικρή με σκέρτσσο.
— Ο Μίσας είχε ριχτεί στο φαί και δέν πρόσσεχε.
— Γιατί δέν μιλάς;
— Τρώω.
— Δεν είνε σωστό. Όταν σου μιλάνε, πρέπει ν' απαντάς, να λές κάτι... Άχ, αυτές ή μαγειρείσσεσ! Εβδατε καλέ αυτήν την κόττα; Κάρβουνο τήν έκανε ή ξεμυαλισμένη!...
— Όχι δά, είνε περίφημη!
— Ο Μίσας έτρωγε για καλά. Η μικρούλα σηκώθηκε, πήγε στο γραφείο τ'ου πατέρα της κι' έφερε ένα κουτί ποδρα.
— Πιάστε ένα. Είνε λιγάκι βαρειά, μά τ'α προτιμώ γιατί έχουν δυνατό άρωμα, είτε χοντραίνοντας τή φωνή της σαν τ'ου πατέρα της.
— Ο Μίσας έβαλε πέντ'έξη στην τσέπη του.
— Δεν λές εύχαριστώ; Πρέπει να πής: «Είνε έξοχα, συμφωνώ μαζί σου». Έτσι λένε.
— Ο Μίσας τής χάιδεψε τ'α μαλλιά.
— Και τώρα; ρώτησε ή μικρή.
— Τί θά παίζουμε;
— Θέλεις να παίζουμε τόν κλέφτη;
— Τόν κλέφτη;
— Δεν τ'ό ξέρεις αυτό τ'ο παιγίδι, βαθρακάκι; Θά μ' άφήσης να μαζέρω όλα τ'α χρυσαφικά τής μαμάς σου κι' έπειτα θά σε δέσω και θά σε κλείσω σε μια κλάμαρα.
— Η μικρή ηλθούσε από τή χαρά της και χτυπούσε παλαμάκια. Ένα-ένα χρυσαφικό ποββάσε ο Μίσας στην τσέπη του, ή Βέρα τ'ο χαιρετούσε με πήδους και ξεφωνητά. Στο τέλος μάζεψε και τ'ου έδωσε, με τή βία σχεδόν, τ' άσημένα μαχαροπήρουνα και κάθησε σκασιμένη στα γέλια να τή δέσει και να τήν κλειδώσει στο λουτρό.

φτη. Σαφηνικά άκουσε κάτι πατήματα κι' είδε, πίσω από τούς θάμνους, ένα κοριτσάκι ως έπτά ετών με μια πάνινη κοκλίνα στο χέρι.
— Η μικρή κοιτούσάθηκε κα καθώς δέν έβλεπε παρά μόνο τ'α παπούτσια τ'ου Μίσα, είτε εκκλητική κυττάζοντας τήν κοκλίνα της σαν να τή ρωτούσε:
— Τίνος πόδια είνε τούτα;
— Ο Μίσας παραμέρισε τόν θάμνο και ρώτησε:
— Τί θέλεις βαθρακάκι;
— Δικά σου είνε τ'α πόδια;
— Ναί.
— Και τί κάνεις αύτ'ου;
— Χορεύω.
— Η μαμά μου όταν χορεύει, δέν κάθεται. Έσύ γιατί κάθεται;
— Είμαι λιγουλάκι κουρασμένης.
— Η μικρούλα προχώρησε και στάθηκε μπρός στο Μίσα. Ουμήθηκε ξαφνικά πως ή μαμά της τής είχε άπαγορεύσει να μιλάει με ξένους και τ'ου είπε:
— Πρέπει να σου συνηθώ: Με λένε Βέρα.
— Ο Μίσας έσφιξε τ'ο ρουζιασμένο χέρι του τ'ο χεράκι τής μικρής. Η Βέρα τότε, φέρνοντας τήν κοκλίνα μπρός στη μύτη της, τ'ου είπε:
— Και τούτη έδω είνε ή κοκλίνα μου. Τή λένε Μορφούσα κι' είνε πάνινη.
— Ο Μίσας κούτταξε τή μικρή από πάνω ως κάτω. Δεν φροούσε κανένα χρυσαφικό. Να τής κλέψη τ'α ρουζαλάκια της, δέν άξιζε τόν κόπο.
— Κούτα τή Μορφούσα, τ'ου είπε ή Βέρα. Δεν είνε όμορφη, έ; Μά έχει ξεσχιστεί τ'ο μισοφόρι τής. Έχω θελόνα και κλωστή, μά δέν μπορώ να ράψω. Δεν μου τή μπαλάνεις έσύ;
— Βρέ τ'ο βαθρακάκι! είπε με κέφι ο Μίσας.
— Πήρε βστερα τή βελόνα και τήν κλωστή κι' άρχισε να μπαλώνη τ'ο μισοφόρι τής Μορφούσας. Ράβοντας, ξανάπιασε τήν κουνέντα:
— Είνε κανένας σπίτι; ρώτησε ή Βέρα.
— Ο μπαμπάς κι' ή μαμά πήγαν στα μαγαζιά.
— Κι' ή νταντά σου;
— Πήγε με τόν στρατιώτη της... Μά πές μου, πως σε λένε;
— Μίσα.
— Χαίρω πολύ, είτε ή μικρή κι' έκανε μια χαριτωμένη ρεθερέντσα. Ο Μίσας τήν κούτταξε γελόντας και τούρθε έξαφνα μια ιδέα. Πήρε τ'ο χεράκι της και τής είπε:
— Θά διαβάσω τήν τύχη σου στο χέρι σου. Θέλεις;
— Ναί... Ναί... Ξέρεις;
— Αδτή ή γραμμή μου λένε πότε γιορτάζεις τ' άνομά σου.
— Δεν μπορείς να τ'ό ξέρεις αυτό.

—Είδατε, καλέ, αυτή την κόττα; Κάρβουνο την έκανε ή ξεμυαλισμένη!...

κελλί...
» Μά ή ακρόασις αυτή κράτησε ώρες δλόκληρες, ως τ'ο βράδυ... Στο τέλος ή ήγουμένη, βρισκοντας τ'ο πράγμα περίεργο, χτύπησε τήν πόρτα τ'ου κελλιού κι' είπε στους δυό κληρικούς ότι ήταν κεία καιρός να φύγουν...
» Μά άμέσως ξέσπασαν κι' οι δυό σε ακράτητα γέλια, πέταξαν τ'α ράσα τους και τότε ή ήγουμένη, κατάληκτη, είδε μπροστά της δυό λαμπρούς ίππότες... Ο ένας ήταν ο δούξ ντε Ρισελιέ κι' ο άλλος ο μαρκήσιος ντε Γκεμενέ, γυνός τ'ου δμονόμου δονκός...
» Όταν μαθεύτηκε ή ιστορία αυτή στο Παρίσι, τήν όποια διηγήθηκαν οι ίδιοι οι ήρωές της, άπετέλεσε θέμα συζητήσεως για πολλές ημέρες».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

» Είτα από λίγες μέρες ο Μίσας ήταν ξεπλωμένος σ' ένα άπομερο πάγκο στην άλλη μεριά τής πολιτείας. Σ' ένα παιγίδι είδε έξαφνα μια δασκάλα που διάβαζε κάποιο βιβλίο. Ένα κοριτσάκι ως δυό ετών, λίγο παρακει, είχε άρισμένη καταγής μια παναρωσθή κοκλίνα κι' έσκαβε τ'ο χώμα μ' ένα φτυαράκι. Ο Μίσας σκέφτηκε άμέσως τή Βέρα, έσκιψε, πήρε τήν κοκλίνα και τ'όβαλε στα πόδια. Όταν κατάλαβε πως έξφυγε, στάθηκε και πήγε άναπονή. Έβγαλε βστερα ένα παληομύλοδο από τήν τσέπη του, ξεσχισε από τόν τοίχο ένα παληό θεατρικό πρόγραμμα κι' έγραψε με κόπο:
«Μικρούλα μου Βέρα,
» Για να ξεχάσης πόσο φρόθηκα κακά μαζί σου και για να με θυμάσαι πάντα μ' εύχαριστήσι, σου στέλνω αυτή τήν κοκλίνα που τή βρήκα στο δρόμο. Να με συχωρήσ που δέν έχωμαι ή ίδιος να στη φέρο, κοντό μου βαθρακάκι, και να με θυμάσαι πάντ'ι, γιατί κι' εγώ θά σε θυμάμαι.
» Ο Μίσας σ ο ο ν .
— Νάτονε! πίστε τον! Αυτός τήν πήρε... άκούστηκε πλάι του μια άπότομη φωνή.
» Ήταν ή δασκάλα τής μικρής πουπαίξε με τ'α χιώματα. Ένα πληθος κόσμου μαζεύτηκε γύρω του και τόν κούκλωσε. Ο Μίσας δέν κούτταξε να φύγη. Μόνον όταν κάποιος άστυφάλωσε τόν έπιασε από τόν ώμο, ξεσχισε σε χίλια κομμάτια τ'ο γράμμα και βλαστήμησε:
— Να πάρη ή όργη!... Όταν κανεις μπλέκει με γυναικες, τ'α βρσίκει πάντα σκούρα. Ήθελα να φανώ τζέντλεμαν μ' ένα βαθρακάκι. Καλά να τ'α πάθω. Αυτά έχουν ή γυναιοκοιουειές...